

Я, Паштет і Армія
Скрябін Гумор

Я, Паштет і Армія
Скрябін Кузьма

Тролейбус їхав по ранковому Петрозаводську, і водій відчував себе господарем всього безлюдного і сонного міста. Абсолютно пусті вулиці, ковтали його рогату машину і несли її в невідоме, як несе по трубах какашку, і та поняття не має – де в кінці кінців винирне. Шофер курил першу ранкову сигаретку, від якої чуть не стругнув на ямці на руль, дивився на світ через широкий «телевізор» вікна, і уявляв себе Христофором Колумбом, який пронизає океанські простори в надії відкрити ще одну Америку. Я сидів на холодній сидущі, бо нічия дупа не встигла її до мене розігріти. Тролейбус віз шофера кудась в незнане, а мене, сука, – в воєнкомат. Я завжди знав, що маю везуху на аномальні явища, і попав у число щасливих людей, яких загребли в армію прямо з інституту. Водій так задумався над своїм відповідальним ділом – відкрити для людства новий кавалок суші з незаселеними територіями, що забув зупинитися на зупинці і я прочалапав по холодному мокрому асфальті лишній кілометр. Потім я буду вдячний йому за цей останній кілометр ВОЛІ. Але тепер я плівся по вулиці, таскаючи величезну сумку, напхану всяким непотрібним мотлохом, який поклали мені мама з татком, віддаючи сина напрокат державі на два роки за сім рублів на місяць. Вони боялися більше, ніж я. В Афганістані йшла війна, і ніхто не знав – куди нас повезуть. Мене ж в даний момент гризла тільки проблема холоду. Я ненавиджу холод. Але знаю чувачка, який його любить. Це – Хасан, довбограй, який жив і вчився зі мною на першому курсі універса. Татарин, за національністю, і придурок по гороскопу, він витворяв нелогічні і антиморальні поступки. Повертаючись з блядок – він запізнівся в гуртожиток, і заставив двох бомжів, які спали на вокзалі, принести

звідкись довжелезну металічну драбину, приставити її до підвіконника на четвертому поверсі і заліз по ній в кімнату, як гієна, яка по гілці дерева лізе хавати коалу, якому, в свою чергу просто впадлу від неї втікати, заставивши мене голого відкрити настіж вікно і повіддирати клейкі смужки, які ми довго і нудно ліпили, щоби на вулицю не втікало тепло. На наступний день бригада пожежників, які знайшли свою пропавшу драбину в кількості восьми чоловік не могла її підняти. Сам Хасан зачудовано дивився на них з вікна нашої кімнати і струшував попіл в склянку з чаєм, у якій, чомусь, плавали мої дві шкарпетки.

Я вперся в ворота воєнкомату і останній раз в джінсах, глянув на світ за своїми плечима. Боже, який він красивий. Ти починаєш доганяти багато елементарних речей тільки в армії. І для того треба туди попасти, щоб цінувати то, на що ми не звертаємо увагу. Наприклад – повагу. З першого дня армії – ти дорівнюєш нулю, і від нього починаєш піднімати свою ціну в очах оточуючих тебе персонажів.

- Прізивнік, бля-на. Ко мнє беггом марш!- почув я команду, яка була виголошена голосом людини, що попала під гружену бетономішалку.

- Я, што лі?- знизав я плечима і подивився на курдуплика – прапорщика, який був в армії довше, ніж існувала сама армія. Його вуса, пожовтілі від тони нікотину, яку перемололи його знедолені легені, смерділи на квартал навколо, і їжачилися при кожному його слові. Мене стошнило від думки, що прапор мусить облизувати ту жовту волосню кожен день. І кидало в холодний піт при одній думці, яка флора і фауна може в них мешкати.

- Што лі – у тьоті Олі! Ти, ти, засранец, ка мнє, беггам!- знову верескнув він і мені не залишалося нічого іншого, як підскоком пораненої гарпуном в сраку антилопи погнати до нього.

- Брасай сумку, нах, і пашол убіраць лістья , понял , нах?
- то було моє перше бойове завдання. Захист Батьківщини треба було почати з граблями в руках.Я покрутив було головою в пошуках місця, куда кинути свої речі, але дістав від прапора підзатильник, і був би заробив ще сочний копняк під сраку, якби не спортивне волейбольне минуле.Крутнувши попою, як моделька на подіумі, я вивернувся з-під блискучої подачі , гідної старіка Бехкема, кинув торбу де - попало, і погнав за інструментом.

- Вот так , нах!- почув я задоволене резюме за спиною.За будинком воєнкомата стояла стара стодола, в якій сидів зашмуляний старшина-сверхсрочник, і ліниво спостерігав за тим, як облізлий пес пробує зловити зубами свій хвіст, наярюючи круги .

- Мене паслалі лістья убіраць, - звернувся я до нього, перериваючи фільм, який він дивився.

- А я прі чьом? Убірай, нах,- видно було, що старшина косить під прапора і повторює його спосіб спілкування.

- Так, граблі дайте,-попросив я.

- С граблями каждый смагьот, а ти так папробуй,- сказав він і заржав жовтозубою либою здохлої нутрії.

- Пішов до сраки, - з привітною посмішкою сказав я в надії, що старшина не врубається.

- Посрать -то сходи , конечно!- не відводячи погляду від собаки побажав він мені.

Я закарбував перше армійське правило. Накази можна не виконувати, якщо грамотно від них здригнути. Я зайшов за кут будинку, де від прапорщика ничкувалися ще з десять побритих на сіній туман пацанів . Один, тіпа, бивалий, розказував їм на ходу придумані ним самим історії.

- І майор кароче, берьот ево за рага, і херачіт кулаком па балде.

- А тот чьо?- з відкритим, від страху і подиву, ротом, спитався довгий, худезний кореш з прищатим , як у

жаби , лицем.

- А тот ржот, кароче, і майора па яйцам кааак засандаліт! Майор падаєт на калені, а Серьога, ево Серьога звалі – фуражку снял і в кусти – фігась.

- Вотт дайотт, - вклинився в розмову ше один ,з естонським акцентом. видно карел,бо з абсолютно білими бровами.

- Да, я атвечяю, а тут патруль падбегаєт, і етава Серьогу за руки хвататъ.А он ім – казлі, паламайтесь, а не то я вас паламаю. І начінаєт раскручіватъ, как Дон Кіхотов . А ані на руках павіслі, атпустіть баятса.Он падашол і аб столб іх каааак долбанъот – ета цирк, я атвечяю.

- Так а де он сейчас – та?- знов відкрив рот жабо-мордий чахлик.

- В дезбат упьорлі, лет на десять,- закурюючи сказав бивалий тоном, ніби йому прийшла повістка в ГУЛАГ,-но он абещал, што всех найдъот і убйот нах бя.

Всех да аднаво.Майор до сіх пор пісклява разгаварівает.Відна маракаси ваабще нахрен патерял.

Я підсів до них, витягнув сигаретку, і всі, як по команді простягнули руки :

- Закурім, браток? - озвучив загальне бажання бивалий.

- Курі , народ, - простягнув я їм пачку і поняв правило друге: якщо хочеш купляти блок на день – махай сигаретами у всіх на виду.Моя пачка швиденько схудла і жабо-мордий витягнув останню:

- Последнюю не берут,- розстроєно сказав він, і Я віддав йому свій бичок, який він жадно смоктанув і скурив разом з фільтром.

- Тебя куда . брат? - спитав бивалий.

- Не знаю, а вас?

- Я в Афган хачу, прасітса буду, - гордо сказав він і у всіх почали потіти долоні, і лица витягнулися, як у коня, який замість вівса – хапанув жменю скловати.

- Распределять после абеда абещалі,- сказав карел.

- Ти аткуда знаєш? – спитав жабо-мордий.

- Да, слішав, тут капітан адін гаваріў, нах, десантнік вродэ.

- Хер он а не десантнік, ти личкі відел? – презірліва абрубав бівалій.

- Не, не відел. А чьо?

- Да он стройбат , йоптіць. Лопата – друг салдата, – насмішліва крiкнуў він і чвиркнуў слюною через зуби , пападаючы собі на штани.

- А мяня в артылерію запісали – уежжаем через два часа, – виступив ще один пацанчык, з дуже клапатімі вухамі.

- Да, у ця уши артылерійскіе, – вставив бівалій, прям Суворов, нах!

- Ги-ги , – весь народ заржав , крiм, звичайно, клаповухого.

- А я на трі года залетел, пацани, – абізвавця гарно складеній хлопчына десь із-під Кемі, – в морфлот запісали.

- Не хер біла на турніке вісеть, ані туда всех здарових гребут, – заявив бівалій, і всі закивали головами.

Мені імпонував той факт, што я не довiсiвця на турніку до прыгодности в морську піхоту, але десь в душі шкодував, што не буду бачыць мора ще, як мінімум два роки.

Так ми прасідылі з годінку і раптом завыв, розколюючы повітря, і шось внізу живота, звук сирены. Вона сповіщала про пачаток торгів. Тобто офіцеры, які прііхалі за новобранцямі малі выбіраць собі поповнення. Вся кампанія пiдвелася на ногі, а бівалій, ще раз чвиркнуўшы , сказаў:

- Ну, чьо , браткі, может услышите , кагда, пра Шестапалава, Андрюху. Так ет – я!

Всі відправіліся в сторону будынку военкомату. На вуліці була протівна карельская весна. Вона , взагалі , там дуже коротка. Зіма пераходіць відразу в літо, майже без праміжнаго періоду. Нам далі , майже, екстерном здаты сесію і тепер пiв-медычнаго факультету

торчало в воєнкоматі в очікуванні своєї подальшої долі. Я знайшов очима своїх пацанів з курсу і підгріб до них. Хасан був в колі хлопців і шось їм розказував:

- Привіт Андрюш, - а я праспав, прікінь?- звернувся він, побачивши мене.

- Буде дивно, якщо вони з твоїм діагнозом тебе до дому не відпустять,- привітав я товариша .

- Носовая перегородка, штолі?- наївно спитав він.

- Мозговая перегородка,- уточнив я.

Всі стояли , нервово покусуючи губи, і перебираючи пальцями свої замерзлі шаріки, вміло орудуючи руками в кишенях штанів.

- Михайлов Степан Степанич,- рванув голосом тишу воєнний дядько з суворою репою,- Курск артилерія,- оголосив він його призначення.

- Хуйналайнен Тойво Айвовіч – Архангельск связь.

- Я – Куйналяйнен,- поправився бритий карел.

- Адін хрен, - Архангельск , связь,- відрізав дядя воєнний.

- Хамідулін Хасан Абайдилович,- через якусь секунду закричав він в юрбу принишклих бритоголових пацанів.

- Абалдуєвіч, йопті нах!

Хасана випхали в плечі на середину, потрісканого від пережитих бід, воєнкоматівського плацу. Він шморгнув плоским, як пательня носом, і сказав:

- Я папрасів би не каверкать імя маєво папи!

- Малчать, нах!ШМАС , Вишній Валачьок,- зарубав його амбітні прояви красний командір.ШМАС – означав школу молодих авіаційних спеціалістів. Чому вони молоді – було зрозумілим, але чому авіаційні – ніхто за два роки так і не розібрався, бо зі ста випускників – 99 - літака до дембеля так і не бачили.

- Шестапалав Андрей Мамонович,- покликав воєнком після того, як Хасана з виглядом рабині Ізаури поставили на протилежний край плаца, у групку, що формувалася на від"їзд до учебки.

- Я,-гордо вискочивши вперед на три кроки закричав

бивалий, і виперши грудак вперед, майже не роздавив ним офіцера.

- Стройбат, Воркута,- почув він своє призначення.

- Ви чьо, таваріщ камандір, я же в Афган прасілся!

- Лапату на плечьо і марш!Разговорчікі, нах!

Весь плац заржав диким істеричним сміхом. Весь імідж бивалого, зароблений тяжким шляхом пропаганди містичних армійських тріллерів,розсипався за секунду. Бідний бивалий з видом розстріляного декабриста пішов в сторону групки воєнних строїтелей, проїгнорувавши свої тельбухи, які залишилися лежати на холодному плацу .

- Кузьменка Андрей Віктаричь,- розрубав тишу вокал того ж оратора .

- Я!- відіззався я і подумав, чи добре я зробив, що сів зранку на той тролейбус.Маса моїх колегів пісяли і какали під себе в лікарнях, і успішно відмазувалася від священного обов'язку. Пісяти під себе я вмів, але давно, бо останній раз робив то ще в садіку.А вчитися наново не хотів, бо , кажуть, можна привикнути, і тому з легкістю сам договорився із собою, і зробив крок уперед.

- ШМАС – Вишній Валачьок,- гаркнув камандор, і я потеліпався в бік тієї ж групки, де був Хасан.

Нас було чоловік з тридцять, двадцять, з яких, становили мої однокурсники. Своя кантора – то все легше, ніж чужі.Хасан відразу почувся у своїй тарілці, і заступив у роль бивалого в колі тих, що його не знали.

- Ребят, я вам скажу , павезво нам,- почав він свою нескінченну песнь татарського кочового бандуриста.- І с павашутам папвигаем,- не виговорюючи “Л” і “Р” – він видавався напрочуд покладистим,- і в іствебітелях палетаем. Может даже на авіаносец пападьом!Мой папа васказивав, што вучших із ШМАСА забівають в десантуву.

- Хасан, тебя разве што чучалом пасадыт на карабле,

чтоб амеріканци баялись!-з-за хасанової спини з"явився Льоша Давидов, який вчився з нами на курсі .Довжелезний ленінградський козак, з побритою головою, він виглядав, як згорівший сірничок , одягнутий в спортивну форму.

- Льоша , я ведь магу абідецца, і дачь тебе па мовде!- ображено відповів Хасан і закусивши нижню губу , став подібний на бобра.

- Пвїдувашний, - продовжував полемізувати татарський друг,- пасмотрім, как із тебя севжанти дувь тваю павибівають.

Всіх новобранців розвели по окремих казармах для очікування своєї відправки. Ми попали в великий обшарпаний зал, з двохярусними нарами під стінами.

- Во. бля, не думал, шо в зоне спать буду,- озвався голос з толпи, яка ввалилася всередину і нагадувала скоріше полонених німців, ніж бравих підтягнутих вояків радянської армії.яких щонеділі показували в програмі"Служу Савецкаму Саюзу".

Нари в ширину мали метрів з десять. На них з успіхом можна б було знімати порно-шедеври , але тут були присутні виключно мужчини, в той час жанр хлопці з хлопцями не набув ще потрібного апофеозу. тому інакшого застосування, як просто валятися на них – ніхто не винайшов.Конструктор нарів видумав їх так, що довше десяти хвилин ти лежати на них не міг з причини болі в спині і втрати тактильної чутливості на нижніх кінцівках. Руки також починали відніматися десь на п"ятнадцятій хвилині відпочинку.Ти вже готовий був видати державну таємницю, але так як сам її не знав – цілеспрямованіше було самому з них встати і більше не мучитися. Тут же хтось інший займав вакантну посаду на нарах і через пару хвилин злізав з численими пролежнями і паралізованими ногами вниз - в пошуках – яку - таку херню ще би поваляти. Армія починалася з завидною швидкістю розгортання подій. До кінця дня я

зробив АЖ !дві справи - уникнув прибирання листя і повалявся на нарах. Зараз я стояв на порозі виконання третьої, стоячи в довжелезній черзі в одну-єдину туалетну кабінку, де можна було скинути назбиране за останню добу на волі. Пісуарів була величезна маса, а от сидячий апарат - чомусь - тільки один.Хлопці стояли в вимушених позах, гамуючи сили природи, які рвалися назовні. Хтось присів таким чином, щоби п"ятка виконувала роль заглушки злощасного отвору, з якого розплавлена магма щосекунди могла ринути під штани.Хтось притиснувся до дверей, дверна ручка яких, також в деякій мірі допомагала вирішити цю проблему.З кабінки долітали звуки камчатських гейзерів, виштовхуючих гарячий шоколад з недрів землі, сніжних альпійських лавин, змітаючих все живе на своєму шляху і просто звуки гамняшки, яка булькаючи - пірнає у воду.Романтичний настрої підтримувався ще й відповідними запахами, які заповнили вщент забитий людьми коридор, і прилягаючі до нього приміщення. Кожен з присутніх нещасних в черзі навіть не збирався, хоча б на секунду її покинути, бо в противному випадку ти мусів , повертаючись з перекуру, знову замикати довжелезний людський ланцюг.Мій власний шланг також тріскався від розпираючих його мас повидла, яке зібралось там від часів правлення Карла XII. Ніколи в житті я так гостро не відчував важливість цієї проблеми, як зараз, у воєнкоматівському толчку.

- Ребята, еслі ви меня не прапустіте, я абасрусь сам і вас абасру!- закричав якийсь легінь у хвості нашого параду.

- Слізивать будеш,- відповів здоровий боксер Ігарьок, навіть не повертаючи голови в бік голосу.

- Значіт не пустіте, ну і ладна...- піжончик побіг на вулицю з явною ціллю зробити купу десь в корчах на території.Черга рухалася повільно і кожен з нас мав час подумати, або пригадати в лице все своє генеалогічне дерево. Я не був винятком і в моїй пам"яті також

невидимі руки перебирали запылені відеокасети з документальними фільмами за скромної участі моїх предків. І тільки я згадав про Хасана, а я завжди про нього згадував, коли хотів в туалет, - моментально на екрані просмотрової кімнати десь там - всередині черепа - пішла стрічка про наші будні в колгоспі в селі Іхала на кордоні з фінами. Я здурив бідного татарина, а я дурив його постійно, бо він надавався на то, щоб його хтось дурив. Я показав йому переговорний пристрій, який був прикріплений до сосни в вузесенькій посадці, на випадок, якщо хтось з місцевого населення зауважить порушника кордону - щоби відразу повідомити на заставу. Апарат був представлений мною, як телефонний переговорний пункт для периферійних районів. Хасан зробив вигляд, що не дуже повірив, але він повірив, і то дуже. Тільки ми повернулися на поле, бо в посадку ми бігали, щоби не заміновувати власну територію, на якій збирали картоплю, Хасан підтюпцем побіг назад. Я швиденько зібрав групу охочих порадіти з чужої біди, благо таких на медичному факультеті було досить, і ми відправилися вслід за ним. Татарський связной зробив все, як я сказав: натиснувши на кнопку мікрофона, він дочекався відповіді і сказав:

- Альо, с вамі гававіт Хамідулін Хасан. Ви што-та не понялі, я - не Хам, фамілія у меня така - Хамідулін. Я хатев би заказать певегавови с Ленінгдам. Какая вазніца - кто там дома - я с адінакавай вадастью пагававю с любим - кто твубку вазьмьот.

На другому кінці дроту знали, що на полі працюють студенти і розцінили дану витівку, як развод. Вони тягнули час для прийняття правильного рішення і діалог тривав далі:

- Да петвапаввавская набевежная твідцать восемь. Пет-ва-па-ва-вская, как вам ещю аб"ясніть? Тевефон твіста тві, два пять два тві. Тві, я гававю. Тві. Ну што ви такіе гвухіе там все. Папа кем ваботает - а какая вам вазніца

- кем ваботае мой папа. Он в театве ваботае.Адміністрававам. За нашима спинама почувся звук пад"їжджаючої машини.Це бобік з прикордоннікама на борту рїзвенько в"їхав у посадку і з його дверей вискочило шість піджарих пацанів з автоматама і вівчаркою. Хасан дістав прикладом по спині, потім був зв"язаний по руках і ногах і закинутий в багажник уазікаВівчарка понюхала в нього між ногама, і радїсно лизнула його в вухо, даючи зрозуміти, що зрадїла появі подружки.Перед нашї очї він появився тїльки через три днї. Жарт був з категорїї антигуманних, але запам"ятався надовго. Я дякував долї, що хлопці з бобїка не побачили нас, бо тоді компанїя в Хасана була би значно бїльшою, і з друганама в вівчура би всьо склалося. Довольна либа розпливлася в мене на обличчї, коли на екранї доходила остання сцена драми в соснах, аж в спину мене штовхнув похмурий дядїна , двохметрового росту:

- Ти ржать ілі срать сюда прїшол?Давай, баец - двїгай задам.

Я , чесно кажучи , аж перехотїв , поки згадував ці подїї і тепер мусїв йти в туалет і імітувати акт облегшення від грїхів чревоугїддя.Я не актор і менї ніхто б не повірив, тому я відмовився і посунув назад в зал із нарама. Моя спина ловила на собї здивованї погляди новобранців, у яких читалося:

- Він був так близько. Ідіот.

Я не ідіот. Просто в мене є легка залежність фізіологічних процесів від психологічного стану.Рїдко хто з вас хоче в туалет в момент, коли дивиться кїно в кїнотеатрї. І менї настїльки реально висвітлився цей фїльм з Хасаном, що підсвідомість дала відбїй попереднїй командї.Але пояснювати предмет своєї залежності рїзношерстному колу новобранців було справою, як мїнімум, невдячною і я не став цього робити. Хоча був переконаний, що та сама підсвідомість

з такою ж легкістю, як відмінила, може цей наказ дати знову. І в самий несприятливий момент. Але цього я також пояснювати бритоголовим колегам не збирався. Я ліг на випадково звільнені кимось нари і почав роздивлятися на стелі темну плямку. Миттєвий аналіз даного малюнку говорив про те, що хтось харкнув на стіну, і слина там засохла, розм'якшуючи вапно, і творячи з ним гіпсоподібну липку масу, мальовничо звисала вниз, почувуючи себе в ролі сталагміта в печері Шоранш на півдні Франції. Поки я розмислював над походженням дивної плями, яка неочікувано і агресивно з'явилася в моєму житті, в казарму влетів жовтовусий прапор, тримаючи за вухо піжона, який пробивався без черги:

- Строїцца!

Всі присутні, як отара відібраних баранів з хворбою Менцгеймера, створили щось дивне на кшталт строю. За той час, що ми вошкалися -ворог міг встигнути захопити всю країну, і пройти по Красній площі з переможним парадом.

- Строїцца, нах! Бистрее, блядунчікі!

Коли всі були на ногах, - прапор звернувся до нас:

- Ета мрась, каторую я держу в руке, нах - він кивнув на піжона, який стояв на носках, скорчений від болю в вусі, - насрала на плацу, нах!

- Я не дабежал да кустов, ані не пустілі, - м'явжав в своє оправдання піжон, тикаючи в нашу безформову масу людей чорним нігтем.

- Срать нада в параше, нах, ти понял? А на плацу нада хадіть, бля нах і марширавать, нах, ти понял?

- Да понял, - мекнув піжон.

- Атставіть «да» - ти понял, нахм бля?

- Так точно, понял.

- Щас, за то, что ваш сопрізивнік іспортіл плац - ви все ідьоте ево мить, нах. Штоб блестел, нах, как йолка, йопті нахм.

Ніхто не уявляв, як має блистити ялинка, але перепитувати не стали, щоб не заставили мити ялинку, аби вона блистіла , як плац. Це було набагато загадковіше .В одну секунду ми стали акторами театру абсурду .Хтось один наклав купу, а всі мають за це відповідати..

- Равняйсь, сміірна,- не чекаючи виконання наказу прапор виганяв всіх на двір.

-Бегоооом, мрш! - всі пострибали, як крілики, яких перший раз в житті випустили з клітки просмердітися на траву, поки господар почистить їхню засрану квартиру . Ніхто не наважився супротивитися несправедливості, всі , ніби, переповнені бажанням помити планету від чужих какашок, з отупілими лицами висипали на плац.Сам піжон, серлива гадина, возсідала біля входу в казарму і мала спостерігати за процесом натирання центральної площі воєнкомату.

- Вот беть, казьов. Вучше би єво запустілі в павашу, чем щас тута деймо чужое вилізивать,- почувся недалеко невдоволений вокал Хасана.

- Равняйсь, на первий-второй рацітайсь!- на цей раз нами вже командував туберкульозного виду шмарок, подібний тому, який висить у вас із носа в холодний листопадовий ранок, і заважає жити, заставляючи шморгати носом, щоб сховати його на якісь пару секунд назад у піддувало.

Ми порахувалися, і перші пішли зліва - направо, а другі - їм назустріч.Великий тактик, харкнувши собі на ногу смачним кізяком, був гордий, що розвернув таку масштабну операцію на території воєнкомата, де останній раз військові дії були в момент, коли п»яні будівельники, які крили дах били водія бетономішалки, який залив бетоном їхню роздівалку.Плац був розміром з тенісний корт, а нас в сумі було чоловік п"ятдесят.Кожен з нас мав в руці маленьку шматку, якою і мав витирати асфальт.

- Тщательнее трюм, тщательнее!- кричав шмарок смішним пісклявим вокалом, який зривався на фальцет, після чого він чіхнув рукою яйця і задоволено позіхав.

Всі новобранці стояли рачки на асфальті і ретельно з виглядом висококваліфікованих спеціалістів по натиранню асфальта власними слюнями – слинили хустинки і розтирали об землю свої ферменти.

Можна було ще довго розписувати цю історію в деталях, але, думаю, ті з читачів, що в даний момент в одній руці мають бутер з ікрою, а в іншій – чашечку амерікани, відмовились би від них до кінця свого життя. Закінчилася історія досить мирно. Силою сотні сильних молодих рук какашка була успішно ліквідована з лиця землі, і ніхто, особливо не постраждав, бо закінчувався день і близився час нашої відправки – у войска.

Моя свідомість проки нулася вже в вагоні від усвідомлення того -скільки живих істот і в яких позах, може транспортувати цей вагон. Люди були переплетені шиями, руками, ногами, мішками, носками, штанами, і, вибачте, соплями. Якось та тема з ікрою засіла в голову, так що на останньому зупинюся зовсім крапельку: у вагоні був страшений дубак, останній раз пічка в ньому працювала, як хоронили Сталіна. Весь інший час вона служила експонатом в музеї найдебільніших людських винаходів, і займала, разом із системою своїх непрацюючих труб 70 процентів об'єму вагона. Народ грівся, як тільки міг. Шмарки лилися, капали і лізли з носів в усіх неймовірних напрямках і ракурсах. Це була елементарна захисна реакція організму і через дві години – всі триста чоловік, якими натрамбували цей катафалк, шморгала, пчихала і кашляла так, що поїзд підскакував, як щур на батуті. Чому щур? Тому, що цей поїзд до того всього ще й смердів. Всі салаги почали діставати із мішків то, що вціліло після воєнкомата. Молоді шлунки були в стані перетерти і камінь але деякі з напیتків, представлені

для загальної дегустації були настільки вишукані, що половина з дегустаторів – відправилася по тамбурах ригати. Капітан Скворцов, який мав за нами наглядати і тримати військову дисципліну, відкрив сезон першим. Ми його побачили вже на пероні станції Вишній Волочок наступного ранку. Він стояв зелений і голосно ікав, запиваючи ікавку пивом.

-Строїтса,- скомандував він, і ікнув так сильно, що з рота вилізла велика пивна булька.

- Ра-ік-щітайсь, -ще раз ікнувши скомандував він, і всі ті, що лишилися в живих, почали рахуватися.

За нашими спинами почав рухатися поїзд. Ми дорахувалися до сорок третього. На вокзалі Петрозаводська нас сідало сорок п'ять. Решта їхала до Москви. Цифра не сходилася і голова Скворцова, не хотала приймати цю інформацію, як факт. Ми рахувалися разів десять. Але на сорок третьому бійці – люди вперто закінчувалися. Габаритні червоні вогники поїзда як раз зникли за поворотом, коли той з новобранців, на якому закінчувався відлік – відкрив рот і сказав:

- Ми їх в поезде забилі.

- Атставіть забилі? Кто забил?- в паніці розбризкуючи піну від пива по пероні, крикнув Скворцов.

- Ви забилі, таваріщ капітан,- добавив Сорок третій.

- Убью, казлов,- з таким войовничим настроєм, Скворцов побіг у приміщення вокзалу.

- Как астанавіть поезд?- долинув зсередини його неспокійний дискант, який зривався на фальцет, подібний до Вітаса.

- Следующая станция – Бологое, едьте туда, там встретіте. Поезд пассажирскій, на таксі дагоніте,- відповів йому хтось, хто знав.

Скворцов вибіг на двір і з розгону влетів в машину таксі, забувши про незамітну маленьку армію, яка займала весь перон Вишнього Волочка. Він висунув голову з

машини, і скомандував:

- Занять пазіції на вакзалє. Старший -ти, - він тикнув пальцем в самого здорового з нас . Не пїть, не дурїть, не хуліганїть.Мєсних не трогать. Буду черєз час.

З цими словами таксист рванув з мїсця , а ми залишилися перед величезною спокусою закінчити свою службу прямо зараз.

2

Перші дні войска довгі, як полярні зими. Таке враження, що зранку тобі було вісімнадцять, а вечером – вже за сороковнїк.Нас ретельно готували до прийняття присяги, і ми годинами топали по плацу і чеканили стройовий крок.Після обїду всїх вистроїли в шеренгу і капітан Скворцов спитав:

- Кто єсть із музикантов?

Почути шось такого в перші дні дурдома, коли в умї вже підшуковуєш мїсце на стелї, щоб прив"язати шнурівочку і змастивши її милом повіситися , було м"яко кажучи шоком.

- Я , - несподївано для самого себе голосно гавкнув я , що аж закашлявся.

- Вийті із строя,- Скворцов недовірливо подивився на мене, бо побритий під нульку і дико затягнутий ременем – я бїльше нагадував мїтька, нїж музиканта, хоча слабо уявляю, як виглядають мїтьки.

- Да ти , скарее мїтьок, чем музикант, - Мене від тих слів трясонуло, і я подумав зненацька, що Нострадамус, то мїй далекий родич.-Чем дакажеш?- Скворцов продовжував свій тест на професїйну придатність.

- Магу сїграть на піанїно,- несміливо відповїв я.

- На раялє каждый дурак сможет.А на трубе дуєш?

- Єслі Родїне надо, то дуну.

- А петь магьош с ансамблем?

- Да пел вроде на гражданке. Смагу , таварїщ капітан.

Скворцов забрав мене і ми довго йшли лабіринтами чоловічого монастиря, на території якого в п"ятдесятих

роках побудували Школу Молодших Авіаційних Спеціалістів. По дорозі Скворцов мовчав, видно було, що він мені абсолютно не довіряє, на його обличчі відображалися всі муки Христові. Він наперед переживав сцени, в яких його вбивають за то, що він затусував якогось прахадімца вокалістом в орденоносний ансамбль. Ми вперлися в каптьорку, з-за дверей якої долинали такі рідні моему вухові звуки. Хтось пердів на тубі, хтось волав в мікрофон, хтось, ніби напильником, дер по струнах електрогітари. То була МУЗИКА, яку я аж ніяк не очікував почути в войску. Двері відкрилися і Скворцов представив мене:

- Баєц іграет на трубе і прі надабнасті пайот. Испитайте і вечерам далажите.

Він повернувся і щез не очікуючи на реакцію отупілої від какофонії звуків толпи, яка нещадно ламала музичні інструменти. Один, видно керівитель, в окулярах з грубими, як дно трілітрової банки, лінзами підійшов і дав мені мікрофон.

- У нас послезавтра канцерт, а вакаліст дембельнулся. Нада пару песен разучіть, понял?

- А какіє іграете?

- Пака нікакіх. Вспамінаєм, бля, і чьо-та не клеітса.

В тій часи суперпопулярною була пісня Статус Кво – Ін зе армі нав, яку я винахідливо пацанам і запропонував.

- Как раз пад прісягу, да ребята? А штоб нікто не дагадался – ми єйо на рускій переvedьом. Тіпа – Сейчас ти в армії.

- О-ба-на – всі відкрили широко рот від такого легкого вирішення глобальної проблеми, що в зяючих дірках можна було роздивитися всі внутрішні органи.

Я пішов перекладати текст, а пацани здирали партії, перемотуючи пісню туди-сюди на магнітофоні. Через двадцять хвилин ми вже валили нічим не гірше за Статус Кво і під вікнами нашої каптьорки зібралася невелика купка наших перших фанів, які курили і

плювали собі під ноги, вживаючись у роль героя нашого хіта.

Мене не будили вранці, я йшов на десяту на репетицію.

- Берегі голос, -казав мені Скворцов, щоб не абасрался на смотре.

Я їв двійні порції, масла давали, чуть не по кілограму , щоб змазувалися голосові зв'язки. Подумки, я вже бачив себе керівителем того ансамбля аж до дембеля, і спокійно засипав під крик дневального: Рота Атбой!

Було перше травня 1987 року. Поприїжджали наші батьки, їх запустили на територію учебки, і ми фрагментарно могли їх спостерігати в щілини в паркані, який відділяв наш плац від стадіону, на якому мав проходити святковий концерт.Нас відвели в баню і вимили так, ніби завтра торги людьми і приїжджають перспективні покупці.До мене підбіг Скворцов і сказав: Бистра бегі в музикалку, трубач забалел – будеш іграть на параде.

- Єсть , - крикнув я і побіг, шкодуючи, що цього епізоду не зняв Георгій Данелія, бо то би був один з кращих його епізодів.

- Кузьма, бері тубу і пашлі строїцца, - керівителю тикнув мені в руки трубу, розміром з Володимирський собор, і я одівши її собі на голову, як факіри замотуються пітонами, з підкошеними колінами покривав за основною масою оркестра. То аж ніяк не входило в мої плани, я мав тільки співати Статус Кво, а тут бляцка туба.Один плюс був в тій всій історії, що в туби всі ноти звучать однаково, приблизно як пердить бегемот. І якщо вміло дуги, тобто старатися пердїти в долю зі всіма, то можна було запобігти позору. Ми стали в урочисту шеренгу, наш керівителю роздав всім ноти, махнув рукою і ми пішли. У всіх ноти чомусь нормально трималися на спеціальних зажимах, прироблених до їх інструментів, а я свої тримав тією ж рукою , що і тиснув

на клавіші. Ноти постійно падали мені на ніс і я наступав на ногу комусь збоку або бив тубою по голові когось з іншої сторони. На хера мені ноти – то питання іншого характеру. Я поняття не мав, як грати на цьому оргазмотворчому інструменті і з кожним подихом в мене темніло в очах. До кінця першого марша я зрозумів, що без нот буде не гірше, і непомітно кинув їх під ноги оркестру. Почався другий марш, і я зі всіх сил старався пердіти в першу долю з бубністом. Мене це починало забавляти. Я вдував життя в цю бронзову собаку від щирого українського серця і мої губи від приливу крові вже починали нагадувати губи корови. Маленький кларнетист, який йшов справа від мене, кривився, ніби з"їв тарілку гімна, бо жерло моєї труби впиралося йому просто в вухо. Я думаю він переживав перегрузки більші ніж 10 g і подумки відкладав гроші на операцію барабанної перетинки. Він, гад, як раз і розкаже через три години командиру роти, що я і туба – це речі несумісні. Але до розкриття шпіона було ще трохи часу і я святково задував в свій мундштук і згадував слова пісні, з якою мав вийти на сцену через годину. На щастя, ми пройшли останнє коло і зупинилися біля трибуни з начальством, бо я почував себе так, ніби здав відро крові для жертв Хіросіми. Губи тремтіли і були величиною з чебурек, який продавався по 15 копійок в кулінарії Новоеврейська. Дико хотілося пити і срати. В мене чомусь завжди вихід на сцену супроводжувався викидом негативної енергії. Я стояв в задньому ряді і зробивши крок назад, опинився в корчах. Все навколо майоріло прапорами і транспарантами, один з яких з надписом: "Пабедім імперіалізм" прикривав мій відхід. Не випускаючи тубу з рук, я зняв штани і наложив все нажите за останні пару днів на мурашник, який був під деревцем, ставлячи хрест на багаторічній праці його багатолюдної сім"ї. Використавши в якості рулончика паперу – лопух,

я загнав собі в тіло пару будяків , в народі названих орденами - коли їх кидаєш - вони прилипають до одягу. В даний момент вони прилипли до одягу, але з внутрішнього боку штанів, і тим самим прикрасили моє і без того кольорове існування. Я вернувся в стрій, і керівник дав мені знак підійти до сцени. Ноги підкошувалися, і будяки, ніби живі організми , терлися об мою попу, заставляючи мене нею манірно виляти. Ми піднялися на поміст, група була в зборі. Ведучий - відставний майор об"являв наш виступ:

- На сцене ансамбль краснознам'янової авіаційної палки, під управлінням старшини Єфімова. Песня -
Сейчас ти в армії! Музика і слава народніє!

На трибунах заплідували. Пацани почали грати відомі кожному акорди і я підійшов до мікрофона. Коли підійшов час вступати - я зрозумів, що зовсім не пам"ятаю того тексту , який в муках перекладав. Судорожні думки пронизували голову в різних напрямках, але потрібної не було на підхваті. Пацани другий раз заграли програш, бо після першого я не вступив, це виглядало так, ніби літак другий раз заходив на посадку після невдалої першої спроби, бо п"яний пілот не розрахував довжину полоси. Я був тим п"яним пілотом. Після туби в мене крутилася голова, і по венах бігла збагачена азотом кров, ніби в підводника під час кесонової хвороби. З рота точилася піна, в роті пересохло і хотілося плакати і , як не дивно, знову срати. П"яний то п"яний, але все ж таки пілот, я мусів посадити цей літак, і почав співати. Голосом середнім між Джо Коккером і Магомаєвим я проволав на собачій англійській мові перший куплет пісні, який звучав приблизно так:

- Бейбі кейшен ін зе форен ленд

- Анкл сем даз зе бест хі кен юр ін зе армі нау

- Оуоу юр ін зе армі. Нау.

Трибуни, як то не дивно сколихнулися і ревіли в екстазі.

На скромній сцені армійського смотру грала справжня рок-група і співала по – англійськи актуальний супер хіт. Мене це підбадьорило і другий куплет я почав і закінчив тими ж словами, що і перший, але , думаю ніхто на цих трибунах навіть гадки про то не мав. Ми валили, як Роллінг Стоунз, забувши, що на нас кирзові чоботи і голубі погони. Забувши, що причухан в мене лисий, і не маючи підозри, що лисі причухани після мене рокери почнуть носити аж через десять років в далекому американському селі Сіеттл. Трибуни аплодували стоячи хвилин десять. Не аплодувала тільки трибуна з начальством, яка всією громадою робила зі Скворцова резинову бабу, трахаючи його у всі можливі отвори, за то що по його вині на смотрі прозвучала Антикомуністична пропаганда у вигляді “Песні на вражеском англійском языке”. Мене пообіцяли відправити на губу після прийняття присяги, а ансамбль урочисто закінчив своє існування. Всі його членів розігнали з теплого місця по військових частинах бігати за літачками і лапати їх за хвости. Всі ці члени згадували мене незлим словом аж до останнього дня служби. Присяга мала відбутися цього ж дня о третій годині дня. Я побачився з мамою і татом. Вони виглядали в той моєнт так красиво, як ніколи. Можливо я скучив за ними, і нарешті побачив то, чого раніше не помічав. Наприклад то , що в мами з’явилися нові зморшки біля очей , а в тата нові сиві пасма щетини на бороді .Я не розказав їм перспектив мого найближчого майбутнього в армії .Вони похвалили мене за прекрасний виступ, не маючи поняття, чим він мені грозив. Я з’їв домашню котлетку, привезену мамою за півтори тисячі кілометрів в каструльці, старанно замотаній в рушничок, яким я витирився ще в школі, і нас відізвали до штабу. Мене здорово нудило. Губи тряслися , ніби в коня, якого на повному ходу шарпнули за вудила, і він , ржучи матюкав свого господаря. Перші

хлопаки з автоматами в руках вже читали присягу з приготованої сержантами папки. Сержанти терпеливо водили пальцем по своєму примірнику, щоб не дай Господи, хтось із салаг не пропустив якогось магічного слова, тим самим міняючи зміст священної писанини, і заставляли перечитувати, якщо були якісь помилки. Черга повільно підходила до мене, а я повільно відпливав. В очах потемніло, коров"ячі губи зааніміли, ноги підкосилися і я з лязготом переможеного Дон Кіхота, впав на плац розбиваючи разом з муляжним автоматом всі ілюзії Радянської Армії. Очі відкрилися після того, як Скворцов бив мене по морді долонями і псикав водою з рота. Вода віддавала перегаром, який не проходив у Скворцова ніколи, і, видно, цей запах, виступаючи в ролі нашатиря привів мене до чуття. Мама плакала, тато сумно дивився на своє чадо, яке опозорило родину і не змогло навіть по людськи присягтися Батьківщині на вірність. Фотографії з присяги завжди були присутні у дембельських альбомах всіх мужиків, обведені рамочками, квіточками, якорочками і зірочками, підкреслюючи всю серйозність проробленого вчину. В мене такої фотографії НЕМА, як, зрештою, і самого дембельського альбому. Замість неї в історії хвороби в нашому медпункті, перший раз в історії армії була написана фраза - "Упал в обморок, прінімая присягу на верность Родіне".

Мама з татом поїхали додому в розстроєних почуттях, а я лишився лежати в лазареті і чекати виконання вердикту, який мені присудили за вражу англійську пісню. З діагнозом "Вегетососудістая дістонія" в лазаретах лежала половина совецкої армії. Ніхто і ніколи не міг оскаржити цей діагноз, так як цей недуг присутній і в усіх здорових людей, не то, що в худющих новобранців, яких здувало вітром під час вправ по стройовій підготовці, і їх довго визбирували, застрявших по корчах, сержанти.

Пройшло пару днів, причому так швидко, ніби чиясь рука перекинула листочки настільного календаря, або випадковий вітер з вікна недбало перебрав їх своїми сухими старечими пальцями. "Пролікувавши" ремонтними роботами, мене, здорового і повного сил відправили назад. В учебці все йшло своїм засраним чередом. Шоста ранку – рота падайом, сьома ранку – борщ на варених консервах в столовці, восьма – тринадцята заняття в школі, причому на кожному занятті ми розбирали одну і ту ж саму схему – на чому працює двигун Парापелова. До сьогодні, хоч вбийте, не знаю – на чому працює та херня. Або то військова таємниця, або, якась сука вирвала сторінку, де то було написано. Одного дебільного ранку нас підняв по тривозі п'ятий в срачень Скворцов. Він вивів всю роту на плац. В трусах ми, двісті чоловік, виглядали так, ніби нас злапали німці і дали на вибір два варіанти: або розстріляти, або – в попу. Моросив приємний весняний дощик. Хто не знає, що таке дощик в третій годині ранку при плюс сім – хай попросить когось насцяти на нього і включити кондиціонер. Скворцов був черговим по частині, до речі після мого сольного виступу він ходив в наряд через день, а часом і пару днів підряд. Випив він немало, тому стояти ми зібралися довго. Капітан ходив перед нами по плацу, щось самовіддано розказував, і раптом сам стягнув з себе сорочку, потім штани і залишився в чоботах і трусняку. Ті, що стояли ближче, казали, що тема розповіді була про рівність солдатів між собою, мол і рядовий і капітан з одного гімна лепьошки. Поскакавши трохи по калюжах, він протверезів, здивувався своєму вигляду і загнав всіх назад. Спати вже не хотілося, свіжак відігнав сон надовго, і я невільно став свідком групового секса по-армейски. Двісті ліжок якось дивно почали розгойдуватися. Майже одночасно, їх мешканці повернулися на бочок і запустили руки в середню "кишеню" своїх калісонів. Намацавши сопілку,

поступальними рухами почали приводити її в робочий стан. Ліжка були не з готелів сітки Редіссон, тому я міг чути наростаючий зрадливий скрип. Початок акції був схожий на землетрус, але такий, що трусить виключно ліжками. Амплітуда коливань зловіщо зростала. Ліжка скрипіли щоразу сильніше і ніхто вже не приховував своєї участі в утворенні цунамі. Якщо би в цей момент в нашій казармі був Шнітке, він обов'язково видав би нагора ще один невмирущий твір під назвою "Танець військових сопілкарів". Шнітке там не було, але там був я. Моє лице розтягнулося в широченній либі, коли в момент апогею скрипом ліжок можна було застрашити всю армію Наполеона. Одіяла натхненно піднімалися і опускалися, як Алиє Паруса. Повітря то тут то там пронизав запах поту, перемішаний з ароматом голландських сирних магазинчиків. Вся рота в дві руки шпарила на своїх тромбонах, бо на той момент сопілками цей інструмент, назвати було б принизливо. Процес був довгий, бо бійцям Радянської Армії в компот наливали БРОМ. Деякі люди стояли перед дилемою - продовжувати і відірвати, чи зупинитися і обломатися. Наша рота стала подібною на велику атлантичну регату, а скоріше на її модель в закритому приміщенні. Ліжка в ролі яхт нагиналися майже до самої підлоги, через борт черпаючи воду, чудом залишались на плаву, а тим більше з екіпажем, який, невідомо як, не випадав в океан. Кульмінація надійшла десь за п'ятнадцять хвилин, з різних боків почали долимати звуки, подібні на стогін вмираючих після бою. За хвилинки три-чотири вмерли всі. Військова білизна завжди добре накрохмалена. Так було, є, і буде. Бо так має бути.

Зранку, поприклеювавшись предметами свого нехитрого гардеробу до наволочок, простирадлів і одіял, в залежності від того - хто куди зробив свій фінальний переможний залп, солдати, під крики сержантів, на пів-

року старших по службі і обурівших від своєї влади над лисими “духами”, бігли купою тупих коров в туалет мити свої причандала. Я ненавидів цю ранкову принизливу процедуру, коли ти ковляєш у своїх калісонах до очка. І крутиш задом, щоби уникати ударів пряшкою засранців – сержантів, які стоять по обидва боки коридору і не пропускають можливості лишити тобі на сраці наколку у вигляді зірки з серпом і молотом. Величезний рязанський пацанчик, якого звали Серьога, не спішив, а повільненько замикав нашу процесію. Він мав два метри росту і кілограм сто двадцять ваги. Природа наділила його лицем без емоцій і дикою силою. Я розглядав два варіанти його походження: або мама зрадила його батькові з ведмедем, або батя його був ведмідь. Сержантік Ригачьов, якраз був в стані еуфорії і пиздякнув Серого по сраці своїм ременем. Долю секунди після необачного вчинку – Ригалов, як його любовно називали в кулуарах, зрозумів всю безвихідь своєї долі. На його обличчі швидесенько пробігли вісімнадцять з половиною років його недовгого хлопчачого життя. Він, як кіт з голлівудських мультіків, був готовий вирити собі могилку і заритися, поставивши зверху скромний пам’ятник свого нікчемного буття. Серьога зупинився, почіхрав попу розчепіреною долонею, розміром з парасоллю, повернувся до Ригалова і простягнув руку, яка скоріше нагадувала стрілу башенного крана:

- Ану-ка дай ремешок!- абсолютно беземоційно, як пітон своїй жертві, запропонував він Ригачьову віддати шкіряний , придбаний за десятку з сержантської зарплати в деда –дембеля реномований атрибут.

- Да ти , чьо, ваєнний, ахренел, што лі, с сержантам разгаваріваєш, смірна!- не контролюючи свого козлиного голосу, ригалов підписав собі вирок. В роті стало тихо, як на Личаківському цвинтарі в понеділок зранку. Увага всіх була прикована до епіцентру подій, які

розгорталися і мали перерости в щось дуже важливе – хтось мав заробити собі серйозне реноме, а хтось мав його позбутися. З енергією так завжди – звідкись витікає, а кудись має затікати. Ми любимо більше, коли затікає. В Ригалова було погане передчуття. Молодець. Воно його не обмануло. Рука Серьоги плавно підїхала до руки Ригалова, яка в даному порівнянні виглядала, як ручка Бейбі-Борна, і, чомусь в цей момент хотілося дати йому соску, щоб він не заплакав. Величезна клешня рязанської животіни стиснула Ригалова за плече в області ключиці, наносячи йому масові тілесні ушкодження. Від звуку сухожилль, які тріскали, як сірнички, всій роті захотілося какати. Ригалов зіпрів, і почав смердіти, як скунц. Більше від страху, ніж від болі. Ремінь випав з руки і був підхоплений лівою стрілою гіганта, яка нічим не відрізнялася від правої. Серьога поплентався до свого ліжка, витягнув з-під одягу свій дермантиновий “духовський” ремічик і знов, недбало і повільно, приплівся до Ригалова, який, ніби, загіпнотизована жертва анаконди, чекав на свою участь. Одною ручилою він нагнув дядька головою майже до землі, творячи з його тільця дугу. Руки в Серьоги були майже такої ж довжини, як його ноги, тому Ригалов губами майже торкнувся своїх тапочок. Ніколи в житті він так граціозно не робив “місток”. Серьога, розмахнувся своїм дермантиновим ременем, яким можна було обмотати вагон електрички, і в – пів своєї дурної сили шльопнув Ригалова по сраці зіркою. Крику не було чути, бо мордою він був потужньо притиснутий до підлоги і надійно присосався до совкового кафелю губами, ніби резиновою штукаю, якою пробивають запор в унітазах. Серьога розмахнувся, і, тримаючи свого наставника за шию, відвалив серйозний удар бляхою по сраці сержантіка, який стояв збоку і робив вигляд, що це йому сниться. Той скрикнув від болі, але більше від образи:

- Ти чьо, дурак, я ж нічьо!

Прекрасна фраза на мові дипломатів означала би приблизно таке: "Вважаю своїм обов'язком довести до вашого відома, що з нашого боку не було вчинено жодних дій, які ніяким чином не уцімляють Вашу Особисту Свободу". Серий в дипломатії шарив слабо, і тому, не звертаючи уваги на фразу, яка розбилася, як хрущ, об лобове вікно автомобіля і лишила велику пляму приємного зеленого кольору, зляпав третього сержанта за рукав, повернув його навколо своєї осі і дав йому нищівного копняка під сраку, від якого копчик в майбутньому почне виконувати роль відкривачки для пива. Тишина в казармі переостала в гул. Кожен з нас хотів бути на місці Серьоги, або хоча б стати його близьким другом, хоть би на три найближчі місяці учебки. Сержанти розуміли, що їх опустили і треба було відновити свою владу тут же, в цю секунду. Інакше – вони будуть прати Серьогині калісони і намотувати портянки на обидві його тендітні ноги, які при необхідності могли замінити підпори для моста Патона. Двоє з них, підскочили до Монстра з різних сторін і були повалені, як трава сосною, яку спиляла пилка лісоруба, двома гігантськими кінцівками Рязанського Кінг Конга. Я, як майбутній стоматолог із впевненістю можу вам сказати, що в цих людей появилися серйозні проблеми з прикусом. Ригалову повезло більше, він не ліз битися до Серого, а тихенько відлежувався під стіною з новою, щойно придбаною, наколкою на сраці. Кожен з новобранців дивився на ту історію з-боку, як на зйомки фільма зі Стівеном Сігалом, який завжди стоїть на місці а навкруги нього літають, як мухи над кізяком, його обездолені жертви. Серий натягнув собі поверх величезних армійських трусів шкіряний ремінь, який щойно відібрав, і почіхрав себе в області слонячого хобота, який, здибившись від притоку адреналіну, випирає під трусняком і просився

назовні.Сигнал від хобота дійшов, нарешті, до голови і вона прийняла рішення відвести його сиканути.Сержанти ніколи в житті ще не були такі щасливі, від того, що хтось пішов відлети. Забагато уваги, сконцентрованої на їх скромних особах останнім часом, повернулося для них розбитими мордами і синяками на сраці в вигляді радянської символіки. Та історія ніколи не вийшла назовні, бо ніхто не був в цьому особливо зацікавлений. Серий не зловживав своєю силою, а сержанти, в свою чергу, намагалися не помічати його непомітну стодвадцятикілограмову фігурку при любых умовах.

Пройшов ще один дебільний день армії, я сидів в першому в житті караулі і чекав своєї черги йти на периметр.караул заключався в наступному: дванадцять чоловік по черзі мали ходити кругами навколо ржавої цистерн из якимось шітом, і тіпа її охороняти. Від кого? Военна таємниця. Ми того не знали і не задумувалися над цим наші начальники, які нас туду засилали. Перша група заступила пів-години тому, так що в мене залишалось ще півтори для того, щоби помаятися якоюсь фігнюю. Я дістав листок паперу і почав писати лист друзям в Польщу.Писав я по-польськи, звичайно, не маючи поняття, що видаю гіперважливу інформацію західним розвідкам, про то - де знаходиться наша гробана вонюча учебка.Писав шось про музон, питався, як в них справи і чи в них армія така сама безголова, як наша. Лист вийшов на два листочки з зошита в клітинку, який в караулі служив за туалетний папір.Я склав їх в два рази і сховав в кишеню на грудях, де по уставу має бути військовий квиток, маму би його туду.

- Після караула куплю конверт і зашлю, - подумав я собі і пішов кимарнути.

В моїй групі, яка мала заступати був один крендель десь з Новгорода, якого звали Коля Путін.Не путати з Вовою Путіним, актуальним шефом держави на сході.Коля

умудрявся так носити форму, ніби перед цим туди насрала корова. Штани висіли на ньому, ніби то були не його ноги і не його штани, і були вимащені всякою ерундою, що здавалося, чувак весь вільний час колупався в носі і всьо, що зміг дістати - витирив об них. Гімнастерка лежала на ньому, подібно до галіфе, а на ліктях рукави були протерті до дірок, ніби йому її видали не тиждень тому, а буремним літом сорок першого. Ремінь стягував талію так, що кишки були відрізані від зовнішнього світа, від шостої ранку, аж до команди «Атбой» - коли можна було його скинути. Очевидці стверджують, що часом Коля спав одітий, щоби зекономити час на одягання. Коліна випирали, великими куполами, що крім самих колін туди можна було б запихнути ще з два лотки яєць. Пілотка найменшого розміру закривала його мініатюрну голову таким чином, що виглядувала тільки борода, а якщо він умудрявся завішати її на вуха, то з-під неї виднілися дві мутні бульки, які грали роль очей, ніс, форми піськи, в якому . власне, колупався наш добродій, і рот, який творець попутав зі сракою і пришив його на голову, замість на властиве місце. З тої напів-розкритої під час всього його мізерного існування, карієсної зливної ями, тирчали, як в акули, три ряди чорнезних кривих зубів, половина яких служила могильними каменями, на яких були вигравіювані дати їх смерті. Шизофренічна посмішка завжди прикрашала його лице, і коли він збирався щось сказати - спочатку дуже смерділо, а потім на гімнастерку падали всякі відходи виробництва, які позастрявали там, ще задовго до призива. Брився Коля станком, Але виглядав так, ніби він то робив сокирою. Він натягував шинель з муками, ніби хотів залісти їй в рукав. Мене передьоргувало від самої думки про то, що йому видадуть автомат і я буду десь поряд лазити в темноті з цим дебілом. Його взяли в армію по помилці, попутавши якісь папери в воєнкоматі. Але

Коля не мав

Тоді настрою розмовляти і заgrimів у війська з лінзами, в які можна роздивлятися процес ділення клітини. Одягнувши свої окуляри, він став в коридорі, і чекав команди на вихід. А може то я думав, що він чекав команди. Він стояв, бо йому всталося. Автомат Коля тримав, направивши дуло на людей, які пили за столом чай. Вони були спокійні, бо сиділи до нього спинами. Я одягнувся і розводящій – чувак, який розводив нас по точках, щось промямлив під ніс і ми вийшли в слизьку і мокру підмосковну ніч, яка лизнула своїм коров'ячим язиком по всьому тілу, залізши навіть під одяг. Хвилини 15 ми топтали болото в напрямі тої ржавої сучари, навколо якої треба було дві години лазити в надії, що хтось буде на неї нападати. Двох пацанів залишили на перших воротах, які відкривали до неї в»їзд з заходу. Ці ворота були на замку з часів, коли Штраус писав свої кращі твори. Двох хлопців залишили біля вишки, на яку їм треба було залізти. Ми були третьою парою і нас залишили біля східних воріт, через які можна було вийти на пастівник. Вдень на ньому паслося з три десятки смішних рудих корівок з сусіднього села.

- Коля, ходім вместе, понял,- застовблюючи власну безпеку властним тоном сказав я йому.

- Вместе нельзя – я хажу влева, а ти - вправа, - противним гугнявим тоном відповіла мені куряча какашка, зловіщо блискаючи своїми діоптріями в темноті. Мені відразу пригадалися всі фільми Брайана Клеменса, які йшли по двадцять хилин, а три тижні потім був понос після кожного різкого звуку.

- Коля, бля, ходім вместе, поняла, ти дура херова!?

У відповідь він потопає своїми свинячими копитцями в протилежному напрямку, ігноруючи мої судорожні спроби врятувати своє і його сране, життя. Темнота ковтнула недороблену купу мусора і зімкнулася за нею, ніби шторка в районному театрі після вистави про

передових колгоспників. Було чути тільки чавкання його кирзаків по болоті, а потім стихли і вони. Через поле було видно участок залізниці - Ленінград - Москва, по якій за пару хвилин мав промчати швидкий поїзд ЕР-200. Я любив дивитися на нього в темноті. Він завжди, чомусь наближав мене до дому, маючи якусь магічну силу, якої мені в той момент бракувало. Подумки я сидів в його кабіні і нажимав на ручки, вдивляючись в драбину шпал, яка налітала на мене з шаленою швидкістю і пірнала вниз під електровоз. Він появився із-за лісу чітко в 2.12. До нього було з два кілометри і звук запізнювався на пару секунд від зображення. Довга сосиска з освітленими вікнами з загостреним носом і хвостом промчала видимий мені участок шляху і зникла за поворотом. Я любив промотувати потім в пам'яті ці двадцять секунд, які я міг його спостерігати і смакувати нові і нові дрібнички, які впливали в уяві. Часом здавалося, що у вікні тамбуру я роздивився лице якогось штампа, який докурював стрільнуту в провідника папіроску, і шкірився в темноту, тільки йому зрозумілою посмішкою. А часом я був певний, що бачив - як на верхній полиці товклися двоє молодих людей натягуючи на себе неслухняне вогке покривало, яке зісковзувало з них і падало на старого професора, який мучився і не міг заснути на нижньому поверсі від бушуючих нагорі емоцій.

- Стой хто ідіот! - розлетілося в повітрі ехом, змішаним з залізним шурхотом коліс поїзда, і розбило політ моїх фантазій, як яйце, що вислизгує з руки куховарки, і залишає наглий слід на її махрових заях-тапочках.

- Ідіот, хто! Стой нах! - фраза була, явно, авторства Колі - я в тому не сумнівався.

Питання, задане хворим на голову і всі інші причандали його збудованого тіла, було дізнавчого характеру, типу - хто тут ідіот? При умові - якщо це було питання. Якщо це погроза - то, - значить хтось дав йому зрозуміти, що

він – ідіот, а Коля не сильно з цим згоджувався. Поки я пропотів у пошуках третьої версії закодованої теми – Коля лежав в калюжі болота і вів переговори з кущами, які зловіщо похитувалися, і махали на нього своїми руками – гілками, які в темноті реально заставляли підніматися в живіт два круглі шаріки, які в ранньому дитинстві з нього опускаються в спеціально прироблений вниз мішечок.

- Стой, стрелять буду, блять, сказав тебе же я,- хаотично складаючи в голові слова, воїн – довбограй намагався паралельно в темноті розібратися з перезарядним механізмом карабіна Симонова, розмазуючи соплі по дулі гвинтівки і картаючи себе подумки, бо коли капітан Скворцов розказував – як розібрати і зібрати карабін, а також – як – з нього стріляти – Коля під партою роздивлявся порнушні фотки, які йому прислав з Новгорода такий самий debil – брат. І тепер замість того, щоб мозок видав команду рукам – як перезарядити затвор – в очах пропливали картини, як якась середньої полоси російська гола жіночка з жадністю поїдає велику лампочко-подібну штукенцію, яка чуть не рве її рот і голову, і при цьому намагається подавати вигляд, що бензозаправочний пістолет в її горлі нереально її тішить. Нарешті задубілі руки, скоріше від страху, ніж від чогось іншого передьоргнули зловіщий механізм, Коля пчихнув, перднув і кашлянув одночасно, потягнув за спуск і скорострільний карабін Симонова харкнув вогнем в сторону корчів, бездушно викидаючи туди кулю, розміром в костиль, яким прибивають рейку до шпалів, а Колю – прикладом фіганув об паркан з колючого дроту, до якого той був обернений сракою, якою, зрештою, він на ньому і завис. В кущах шось гепнуло, ніби з камаза, який віз помідори з Херсона випав п"яний шофер. Я, прошитий током жаху не міг зробити і кроку. Коля висів на паркані з колючим дротом сракою догори, а окулярами вниз. Вони запотіли і

Миколі здалося, що він на небесах. Тьмяне світло від ліхтаря, відбиваючись у матовій поверхні мокрого скла, створювало ефект хмар, у які він щойно влетів. Попа його зреагувала по – своєму. Їй були далекі високопарні потяги Коліної голови і вона не чекала зустрічі з архангелом Михаїлом, а просто розслабилася і дала порцію гаряченького на гора. А так , як гора була зверху, то мармуляда всіма можливими шляхами шуганула по полечах до шиї. З усіх сторін почулися крики, і топін солдатських копит. Завила сирена, і люди з фона ріками в руках спішили сюди зі всіх сторін. Я пересилив свій опорно-кістковий механізм і заставив його рухнутися в бік тіла, яке висіло на дротах. Підійшовши до нього майже впритул – підіспіло ще з трое солдатиків і ми в ужасі пробували стягнути ворошиловського стрілка з чіпких гачків загорожі.

- У нево кров, бля – нах , - закричав один з рятувальників, який підхопив його ближче до коміра.

- Застрелілся – дурбандос, - хриплим від страху голосом протягнув другий.

- Ну у нево і крав яка ваняет, коптить, - намагаючись роздивитись свою „окровавлену „ руку в світлі фона ріка резюмував перший.

Коля, опинившись в руках невідомих, яких йому неможливо було, та і не дуже хотілося роздивитися, чекав зустрічі з Богом. Зараз відкриється йому все те , що для людства закрите ореолом недосказаності і недослідженості. Зараз його відправлять – або в пекло, або в рай, або...

- В баню ево, митса! Абасралась, скатіна,- рикнув сержант, який був головним нашої групи і підіспів якраз на місце ЧП.

Коля , з ніжнейшим виразом обличчя Деда Мазая, який визбирував на затоплених острівцях зайчиків не хотів вертатися в реальність . Він мріяв, щоб його знову завішали на колючий дріт і пропали так само швидко ,

як і понабігли сюди.Струйки гарячої лави починали охолоджуватися і не давали вже такого явного ефекту відстороненості.

- Смірна! Шта случілась, байци, йопт? – з темноти, як з басейна після стрибка з семиметрової вишки, винирнула фігура прапорщика Барикіна.

- Путін застрелілся!- Но промазал і усрался! – відповів сержантік.

- Путін, ка мнє! – скомандував Барикін.Бистра шагам! Колю Путіна дружніми копняками підштовхнули до прапора на відстань, де вже рецептори бувалого вояки в стані були відчути атмосферні зміни:

- Стаять, Путін, ти чьо в самом деле абделался? – в недовірі Барикін скривився від ароматів , які накривали всю навколишню територію, як пари тяжкого азоту.

- Я єму сказав – хто ідіот – пару раз сказав, - прогугнив нарешті Микола, он дальше там ета ворочался, і я сказав – стрелять буду – а он там дальше... і я вистреліл.

- Куда, бля, вистреліл, прідурок, нах, - Барикін в передчутті завтрашніх статевих актів, які завтра мали відбутися з його немолодим , вже, бінокльом, не особливо тішився, що заступив сьогодні черговим по частині.

- В нарушителя, наверна, Путін оскалився в дебільній посмішці , від якої. незалежно від військового чину всіх потягнуло на рвоту.

- Кто бил с ним вместе? – Плюючи слюною в темноту, рот Барикіна на світлі ліхтаря робив , ніби маленькі салютики.Я відчув, що мій бінокль, також, чекає не найкраща участь, зробив крок вперед.

- Я, таваріщ прапарщік, рядовой Кузьменко.

- Што відел, рассказивай, только бистра, нах.

Я чуть не почав йому розказувати про двох студентів на верхній полиці купейного вагону, але зібрався з думками і видав фразу.

- Ми с Путіним пашлі в раз ниє сторани, слишу – он дай

от команди, а патом вистрел, я падбежал, а он на заборе вісіт, і ваняет уже.

Куда стріляла, дура стуеростава, - значення слова „стуеростава” так і не вдалося мені вияснити, але по тону, яким це було сказано, можна легко було здогадатися, що „Стуеростава” - набагато крутіше, ніж просто „Дура”.

- В кусти стрелял, випускаючи бульки з рота прогугнив Коля Путін,- там где нарушитель сідел.

Бари кін зблід.Смертельних випадків в нашій частині 21924 не було з дня штурма Бастилії, він не хотів, щоб його чергування перекреслило політику миру, яку вела наша учебка і весь радянський союз.Але в куцах, два метри за його спиною, по всій видимості і логіці подій - лежав труп. Слава Богу, і конструктору карабіна, якщо Путін його не вбив і труп втік. Тоді - він вже - не труп, а живий, і всьо пройде круто.Вистрел в воздух - предупредительний - це можна, нарушитель всрався і втік. Але якщо все навпаки - всрався Путін, а нарушитель - труп, який не ходить і лежить мертвий в куцах?

Барикіна потягнуло срати. Наперекір силам природи - він витягнув сигарету - і сказав:

- Курі, Путін. Все закурівайте,- він простягнув пачку з папіросками, які моментально зникли зі звуком спагетті, які дитина засосує в рот з тарілки.

Ми курили мовчки і, якось ніхто не хотів, щоби та папіроса докурилася коли-небудь до кінця. З кінцем папіроси вимальовувався інший кінець - такий конкретний і грубий, яким нас всіх мали відтарабанити в різних неспортивних позах.Коли бичок обпик Барикіну пальці - він миттєво прийшов до себе і знову перетворився у бравого бувалого вояку.

- За мной,- скомандував він голосом Чінгіз Хана і рванув в корчі, які розстріляв Коля п”ятнадцять хвилин тому.Розгрібаючи корчі своїми руками, які за все життя

не зробили нічого корисного, крім як тибзити в армії одяг і продукти, він ламанувся, як лось, що втікав від великої охоти короля Стаха, аж можна було роздивитися в темноті 43 розмір, вибитий на підшвах його кирзаків .Ми повалили за ним, як кури, яким помахали мішком з семочками.

- Фу - ти йопта, - байци ка мне! - голосом, який пасував більше семикласнику, що переживає період поллюцій і ломки голоса - за цю коротку фразу його горлиця два рази дала крутейшого „Петуха”.

- Карова, нах, убітая прямим пападанієм в область головново мозга, - ознаймив він діагноз і всі побачили бідну тварину, яка з дзюрою в голові, розміром в рубльову монету безглуздо закінчила своє існування на території нашого воєнного об’єкта. Далі події розгорталися з чіткою армійською логікою: Колю Путіна послали у відпуск додому - за чьоткое несеніє караульної служби , действія по уставу і меткую пріцельную стрельбу, прапор Барикін - дістав 100 рублів премії, які промандулив в той же вечір в офіцерській столовці, молячись, за такий неочікувано - офігевающо - успішний кінець. Нам всім сказали равняться на рядового Путіна, на що ми, звичайно , забили, бо у протилежному випадку - всій роті прийшлося би виглядати, як велика купа новгородського відбірного гімна. Сам Путін через місяць приїхав з дому - повторив свій уставний вчинок - і під час караулу застрілив ше одну корову того самого діда, а його самого загнав на сосну. Але цим разом - він поїхав на гауптвахту, де і, бідака, повісився на своєму ременику - недобре з головою було по серйозному. Мене, слава Господу, в ті страшні часи вже близько не було - почався етап ЛАФІ, але про це - з наступного абзацу!

Якби я знав про то, як пройдуть мої наступні півтора роки в армії - то попросився би зразу після школи. Але

так як нострадамуc в мені давно вже не мешкав – то все валило своїм в”ялим чередом.Обставини склалися так, що командування госпіталю,попросило командування моєї авіашколи, вибачте за матюк, командирувати мене кожні сто днів до них у відрядження.Мої командири з радістю б здихалися мене зовсім, але військовий радянський закон не передбачив місця для молодшого авіаційного спеціаліста серед персоналу госпіталю.І тому, будучи приписаним до своєї учебки – я раз на сто днів повертався до неї за новим відрядженням, а згодом – мені його привозили прямо туди, враховуючи постійно зростаючий професійний статус.перший день в госпіталі був абсолютно звичайним першим днем – я знайомився з околицями і персоналом. Моя теперішня хата являла собою витягнутий вздовж ріки Волги і відділений від неї примітивним військовим бтонним парканом, яким зазвичай в совку відгороджували вояків від цивільних людей.Територія госпіталю починалася ще на волі – будинком адміністрації – і бігати туди було за щастя, бо ти щоразу мусів проходити через КПП, а значить – дихав повітрям свободи. А ще на розі стояв магазин „Овощі и Фрукти”, в якому крім кабачкової ікри, з чорним двохсантиметровим осадом під металевою кришкою, і водки , яку бадяжили, видно тут же – в підвалі цього магазинчика – років сорок ні хера вже не завозили. Ікра кабачкова в армії – майж то саме , що на свободі – червона ікра. Люди по-різному підходили до поїдання цього делікатесу. Одні – мазали на хліб, другі – мокали в неї хліб, а треті – хлібом не заморочувалися, вони пили її прямо з банки і потім в незмінному вигляді віддавали її назад природі в госпітальних корчах. По корчах – по цій простій причині ходити було не варто .Ікра була дешева, а солдати ікру любили. По території три рази на день їздили рікші – два солдатики в тапочках і коричневих солдатських халатах з зеленими лацканами, незалежно від погодних умов таскали по

території візочки з хаваніною . кухня була централізована, а розвозити треба було по відділеннях - розкиданих по всій території - двоповерхових будиночках. Для цієї теми вибирали як правило двох даунів, або тих, хто проштрафився. В другому випадку - той, хто проштрафився плівся з-заду , розглядаючи хмари тьолочок, що прибігали допомгти солдатикам скоротати в кущиках тягучу військову годину, а даун - з вилупленими від напруги очима і вздутими венами тягнув цю херь соло, тобто адзін.А біля відділення штрафнічок відпихав дауна плечиком робив два кроки під вікном начальника , кашляв, щоб на нього звернули увагу - начальник дивився - пробачав штрафнику , а дауну давав то, що по-англійськи називається красиво - pussy.

